

Pozbyla tedy při tomto stavu věci žalobní žádost jakékoliv právní opory se stanoviska ujednání soukromoprávního a byla proto v celém obsahu zamítnuta. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka opřela žalobní nárok o smlouvu v její prospěch mezi obcí B. a žalovanou, tedy o ustanovení § 881 obč. zák. Podle tohoto místa zákonného jest posuzovati nárok třetí osoby podle úmluvy, povahy a účelu smlouvy. Smlouva taková jest dohodou mezi smluvníky, že nemá býti plněno jednomu z nich, nýbrž osobě třetí. Vždy musí býti zřejmo, že byla vůle stran, by třetí osoba dostala umluvené plnění. (Srovnej rozh. čís. 8973 sb. n. s.) Bylo tedy pro řešení tohoto sporu jen rozhodným, zda tu byla taková vůle smluvních stran, a bylo proto třeba předně tento skutkový předpoklad zjistiti. To také nižší soudy učinily, používše k tomu přípisu města B. Tento skutkový předpoklad se snaží dovolatelka zvrátiti tím, že město učinilo onu podmínku, disponujíc svým soukromým majetkem, že podmínka ta znamenala pro nabyvatele stavebních míst majetkoprávní hodnotu a že, i kdyby ustanovení to bylo učiněno z důvodů veřejnosti, se stalo částí soukromoprávní smlouvy. I kdyby tomu tak bylo, nemůže z tohoto dovolatelka pro sebe nic s úspěchem vyvozovati, když bylo zjištěno, že závazek byl uložen žalované jako kupitelce ve prospěch obce a nikoliv snad ve prospěch osob třetích, tedy též žalobkyně.

Čís. 12938.

Pokud manžel neručí za nákupy manželky, jež žije odloučeně od něho a již platí výživné.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Rv II 163/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 3.718 Kč za zboží, jež odebrala na úvěr od žalobce manželka žalovaného. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Závazek manželův za manželčiny nákupy na úvěr jest odůvodněn buďto §§ 91, 1042 obč. zák. nebo §§ 92, 1029 obč. zák. V onom případě musel by prodávatel dokázati, že učinil za žalovaného manžela náklad, který měl manžel podle § 91 obč. zák. učiniti sám (§ 1042 obč. zák.), kdežto v druhém případě by mu bylo dokázati, že manželka obstarávala nákupy ve svém zástupčím postavení (§§ 92, 1029, 1017 obč. zák.). Žalobce neuvedl v žalobě, o který právní důvod žalobní nárok opírá, nýbrž omezil se na tvrzení, že mu žalovaný dluží za prodané a dodané zboží

4.998 Kč. K námitkám žalovaného, že již několik let není ve společné domácnosti se svou manželkou, což prý žalobce věděl, a že jí platí přiměřený měsíční příspěvek na výživu, poukazoval žalobce k tomu, že manželství není rozvedeno a proto jest prý žalovaný povinen, zaplatiti zboží, které jest odebráno a spotřebováno manželkou. Leč žalobní nárok není opodstatněn ani s hlediska §§ 91, 1042 obč. zák., ani s hlediska §§ 92, 1029, 1017 obč. zák. Podle zjištění nižších soudů platí žalovaný své manželce na výživu měsíčně 1.600 Kč a právem doličuje odvolací soud, že žalovaný tím jako státní úředník splnil svou zákonitou povinnost poskytovat manželce podle svého jmění slušnou výživu (§ 91 obč. zák.). Žalobce ani nenamítal, že by majetkové a výdělkové poměry žalovaného umožňovaly placení vyššího příspěvku. Není tu proto předpokladu § 1042 obč. zák. Zda manželka odebrala zboží na úvěr ve svém zástupčím postavení podle § 92 obč. zák., jest posuzovati podle okolností případu. Nebude vždy zapotřebí, by manželka při nákupu výslovně prohlášovala, že tak činí za manžela, nýbrž mohou se prohlášení taková státi činy konkludentními, není-li podle okolností pochyb, že jde o nákupy pro domácnost manželovu v mezích jejích potřeb a že manželka zřejmě jedná na účet manželův. Takových okolností v souzeném případě není, jak správně doličuje odvolací soud, neboť nebylo žalobcem ani tvrzeno ani zjištěno, že nákupy manželky žalovaného spadaly v rámeček potřeb domácnosti.

Čís. 12939.

Vyjimečné ustanovení § 83 ex. ř. o opravných prostředcích při exekuci na základě cizozemských exekučních titulů platí jen potud, pokud jde o otázky a zájmy zvláštní, jak plynou z povahy věci a ze zvláštních předpisů §§ 79 až 82 ex. ř.

Jde-li o povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu, jest mimořádný dovolací rekurs přípustný jen, jde-li o otázku, jež jest v souvislosti s cizozemským exekučním titulem a již lze podřaditi pod předpisy §§ 79 až 82 ex. ř., nikoliv o otázku, která by se mohla naskyt-nouti i kdyby šlo o exekuční titul tuzemský.

(Rozh. ze dne 21. října 1933, R I 931/33.)

Na základě cizozemského rozsudku navrhla cizozemská (terstská) pojišťovna proti cizozemské (říšskoněmecké) pojišťovně exekuci zabavením a prodejem jistoty, již složila dlužnice u zemské banky České v Praze ve smyslu vládního nařízení ze dne 10. června 1919, čís. 321 sb. z. a n. Oba nižší soudy exekuční návrh zamítly, rekursní soud z těchto důvodů: Bylo navrženo zabavení a prodej jistoty, kterou povinná uložila u zemské banky České v Praze ve smyslu nařízení ministerstva vnitra, pozůstávající v cenných papírech s kupony a s talony; jde tudíž zřejmě o zabavení rezerv, které povinná jako cizozemská pojišťovna musela podle vládn. nař. ze dne 10. června 1919 čís. 321 sb. z. a n. složiti jako jistotu za splnění svých tuzemských závazků z provozování pojišťovacího obchodu. Rezervy takové nesmějí býti po-